

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/100-bohaterow-na-100-le/105056,Franciszek-Zarzycki-ur-22-grudnia-1888-w-Tarnowie-zm-10-pazdziernika-1958-w-Chic.html>
19.05.2024, 17:52

Franciszek Zarzycki (ur. 22 grudnia 1888 w Tarnowie, zm. 10 października 1958 w Chicago) - generał brygady, doktor filozofii.

Pułkownik Zarzycki Ferdynand, Szef Sztabu Grupy gen. Baranowskiego odznaczył się dzielnym kierownictwem i niezwykłą osobistą odwagą okazaną podczas odwrotu na przestrzeni Łomża - Warszawa. (Wniosek na odznaczenie Krzyżem Walecznych, 2 marca 1921)

Absolwent gimnazjum filologicznego w Tarnowie i Wydziału Filozoficznego UJ (doktorat 1912). Pracował jako nauczyciel gimnazjalny w Nowym Targu i Tarnowie. W latach 1914- 1917 w Legionach Polskich (adiutant batalionu 2 Pułku Piechoty, adiutant i dowódca batalionu 4 Pułku Piechoty). Od maja 1918 dowódca 2 Pułku Piechoty Polskiej Siły Zbrojnej (późniejszy 8 Pułk Piechoty Legionów). Oddziałem tym dowodził w czasie odsieczy Lwowa. Od kwietnia do września 1919 dowódca II Brygady Piechoty Legionów, następnie do kwietnia 1920 komendant Szkoły Aplikacyjnej Oficerów Piechoty w Rembertowie. Od 1 sierpnia 1920 dowódca Grupy Operacyjnej „Ostrołęka”, kilka dni później szef sztabu Grupy Operacyjnej gen. Antoniego Baranowskiego (17 DP i 8 BK), od 11 sierpnia jej dowódca. Od 22 sierpnia do 24 września 1920 dowódca 4 Dywizji Piechoty, którą ponownie dowodził w latach 1924-1927. Od lipca 1927 do stycznia 1930 I zastępca Wiceministra Spraw Wojskowych i Szef Administracji Armii. Przeniesiony w stan nieczynny, od maja 1931 do marca 1934 minister przemysłu i handlu. 31 maja 1934 przeniesiony w stan spoczynku. Senator IV kadencji (1935-1938) i V kadencji

Franciszek Zarzycki

(1938–1939). Po kampanii 1939 przez Rumunię przedostał się na Bliski Wschód gdzie do września 1947 przebywał w tzw. 2 Grupie oficerów bez przydziału. Po demobilizacji początkowo osiedlił się w Wielkiej Brytanii, a po kilku latach w USA w Chicago. Pochowany na cmentarzu St. Adalbert Cemetery w Chicago. Grób został wpisany do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski (nr ewidencyjny 474).

Awanse: podporucznik (1914), porucznik (1914), kapitan (1915), major (1917), podpułkownik (1918), pułkownik (1920), generał brygady (1924).

Bibliografia

M. Bielski, *Generałowie odrodzonej Rzeczypospolitej*, Toruń 1995, s. 149–159; W.K. Cygan, *Oficerowie Legionów Polskich 1914–1917, słownik biograficzny*, t. V, Warszawa 2007, s. 191–193; P. Stawecki, *Słownik biograficzny generałów Wojska Polskiego 1918–1939*, Warszawa 1994, s. 364, 365.